

Arrest

nr. 248 620 van 2 februari 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. RECTOR
J. P. Minckelersstraat 164
3000 LEUVEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 24 augustus 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 juli 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 december 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 januari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. GENERET, die *loco* advocaat L. RECTOR verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen België binnengekomen op 29 december 2018 en heeft een verzoek om internationale bescherming ingediend op 14 maart 2019.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster door de Dienst Vreemdelingenzaken op 7 augustus 2019 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd verzoekster gehoord op 25 juni 2020.

1.3. Op 22 juli 2020 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 24 juli 2020 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, A. G. C., verklaarde de Colombiaanse nationaliteit te bezitten. U werd geboren op (...) 1978 in Alcala, departement Valle del Cauca, Colombia. U groeide op bij uw ouders in Alcala en voltooide er uw lagere school en de eerste twee jaren middelbaar onderwijs, om vervolgens in 2005 naar het dorp Cumaribo, departement Vichada te verhuizen. Nadat u er eerst in verschillende zaken, waaronder restaurants, werkte, richtte u er in 2012 een eigen etablissement op. Het betrof een zaak die voornamelijk 's avonds open was en waar mensen konden langskomen voor fastfoodmaaltijden. In 2015 trok u van Cumaribo naar Puerto Lopez, departement Meta. Daar bouwde u een handel uit in caseros, een traditionele Colombiaanse yoghurtbereiding. Uw klanten deden hun bestellingen via uw WhatsAppnummer, u ging daaropvolgend de bestellingen leveren per fiets. Eind 2018 verhuisde u opnieuw naar Alcala, waar u introk bij uw moeder. U heeft twee dochters. H. M. P.G. is elf jaar oud en verblijft tot op heden bij uw moeder in Alcala. Uw oudste dochter, E. D. L. G., is twintig jaar oud en woont samen met haar echtgenoot in Bogotá, waar ze kinderpedagogie studeert aan de universiteit.

Tijdens uw reis van Alcala naar Cumaribo in 2005, leerde u de ongeveer zeventienjarige Nancy kennen. Jullie kwamen goed overeen. Ongeveer een week na jullie aankomst in het dorp, kwam er een achttal guerrillero's van de Farc langs in de zaak waar jullie op dat moment aan de slag waren. Zij nodigden alle nieuwe aanwezigen uit om een cursus te volgen waarin men dingen kon bijleren over de Farc en het zestiende front. Deze cursus was geheel vrijblijvend en enkel bedoeld voor geïnteresseerden. U had echter weinig interesse en besloot de cursus niet te volgen. Nancy bleek daarentegen wel belangstelling te tonen. Diezelfde dag ging ze mee met de Farc-leden en u zag haar vervolgens gedurende tien jaar niet meer terug.

In augustus 2015 zag u Nancy plots terug toen de guerrillagroepering een controle kwam doen in het dorp. Nancy bleek aangesloten bij de Farc, ze droeg tevens hun uniform. Tijdens deze controle kwam Nancy alleen langs bij u in uw zaak. Ze was zeer emotioneel en triest, ze vertelde u dat ze verliefd was op een man genaamd Jorman, een guerrillero die door de anderen in de groep Fernando werd genoemd, maar dat ze ruzie hadden. U gaf haar vervolgens het advies om weg te gaan bij de Farc, dat ze nog te jong was en beter een ander leven kon gaan leiden. Nancy vertrok weer, u heeft haar daarna nooit meer gehoord of gezien.

Nog diezelfde dag werd u vlak voor middernacht bedreigd door de guerrillero waarop Nancy verliefd was. U stond op het punt om uw zaak te sluiten, toen hij binnenkwam en een vuurwapen tegen uw hoofd richtte. Hij beschuldigde u ervan een klikspaan te zijn, en zei dat u niet het recht had om tegen Nancy te zeggen dat ze het zestiende front moest verlaten want dat zij reeds toebehoorde aan de groep. Hij gaf u vervolgens vierentwintig uur de tijd om het dorp Cumaribo te verlaten, anders zou hij u vermoorden. U kon niets zeggen, u was doodsbang. Nadat hij weer vertrokken was, besloot u meteen uw koffers te pakken en de eerstvolgende bus naar Puerto Lopez in het departement Meta te nemen. Samen met uw dochter E. ging u naar de bushalte, waar u zich tijdens het wachten schuilhield tussen de bomen. De bus vertrok vervolgens om drie uur in de nacht. Na een lange rit kwam u in de vroege avond, rond 18u, aan in Puerto Lopez waar u vervolgens nog een achttal dagen in een hostel verbleef. Een tijd later ontving u na uw aanvraag een document waarin wordt erkend dat u in 2015 ontheemd werd door de Farc.

U bouwde vervolgens een aangenaam leven uit in Puerto Lopez samen met uw jongste dochter en haar vader. U startte uw zelfgemaakte yoghurtzaak op en nam per dag vaak een achttal bestellingen aan. Eind september 2018 kreeg u een nieuwe bestelling voor drie yoghurts vanwege Martha, een goede klant. Zij bestelde yoghurt voor haar nieuwe burens. Later die dag reed u met de fiets en de bestelling op zak naar Martha, om vervolgens samen de yoghurt te leveren bij de nieuwe bewoners. U herkende meteen de man, hij had ondertussen een nieuwe vriendin en kinderen, als de guerrillero die u in 2015 in Cumaribo had bedreigd omwille van uw advies aan Nancy. U werd erg zenuwachtig en vertelde hen dat u later nog wel zou terugkomen om het geld voor de yoghurts op te halen. U reed vervolgens zo snel als u kon met de fiets weer weg. U werd echter aan het park tegengehouden door Jorman/ Fernando, die u achterna gekomen was met zijn motor. Hij beet u opnieuw toe dat u een klikspaan was, dat u niet moest

denken dat hij u niet herkend had en dat u, gezien uw goed draaiende yoghurtverkoop, hem wekelijks geld moest geven. U zei hem daarop dat u dat niet ging doen, maar dat u de politie zou verwittigen. De man maakte u echter duidelijk dat een aangifte verloren moeite zou zijn, want dat hij vrienden had bij de politie. Vervolgens reed hij weer weg. U bleef vervolgens nog een maand in Puerto Lopez om wat spullen te verkopen en geld dat nog aan u verschuldigd was op te halen. U hoorde zelf nooit meer iets van de guerrillero, maar Martha vertelde u dat de buurman nog had gevraagd waar u woonde. U maakte haar duidelijk dat ze die informatie op geen enkele manier aan hem mocht doorgeven. In november 2018 vertrok u samen met uw dochter H. M. naar Alcala. U verbleef er nog twee maanden bij uw moeder, een periode waarin u uw vertrek uit Colombia voorbereidde.

Op 29 december 2018 verliet u Colombia en reisde u met het vliegtuig via Amsterdam naar België. Vervolgens deed u op 14 maart 2019 een verzoek tot internationale bescherming in België.

Bij terugkeer naar Colombia vreest u dat de guerrillero die u bedreigde in 2015 en 2018, Jorman/Fernando, u iets zal aandoen.

Ter ondersteuning van uw verzoek legde u de volgende documenten neer: uw paspoort, de vliegtuigtickets van uw reis naar België, een vrijwel onleesbaar document vanwege het Registro Único de Víctimas betreffende een ontheemding d.d. 2005 en een onleesbaar document vanwege het Unidad para las Víctimas betreffende gebeurtenissen d.d.2015.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na het persoonlijk onderhoud door het Commissariaat-generaal (CGVS) wordt vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS kwam concreet naar voren dat u uit Colombia bent vertrokken omwille van de angst die u voelde na een incident en bedreiging die u zou hebben meegemaakt in Puerto Lopez op het einde van 2018 (CGVS, p. 25-26). U verklaarde daarbij dat de man met wie u deze verbale confrontatie had, dezelfde man was die u drie jaar eerder in Cumaribo als guerrillero had bedreigd omwille van het advies dat u gaf aan uw vriendin Nancy (CGVS, p. 13-14). U bent er echter niet in geslaagd om aannemelijk te maken dat u naar aanleiding van deze twee geïsoleerde incidenten in de toekomst vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, dient te vrezen.

Om te beginnen kan worden opgemerkt dat het eerste incident, de confrontatie met de guerrillero in Cumaribo in het jaar 2015, in wezen een op zichzelf staand geval is. Jorman/Fernando kwam uw zaak binnen en bedreigde u naar aanleiding van het advies dat u gegeven had aan zijn vriendin, namelijk dat u meende dat het voor haar beter zou zijn om de groepering te verlaten (CGVS, p. 13, p. 18). De man zou u vervolgens zeer duidelijk hebben gemaakt dat u zich niet diende bezig te houden met dergelijke zaken en het dorp binnen de vierentwintig uur moest verlaten, hetgeen u bijgevolg nog diezelfde nacht deed. U heeft nadien op geen enkele manier nog contact gehad met Nancy, nooit meer iets van haar gehoord en haar nooit meer gesproken of gezien (CGVS, p. 18). U bent daarenboven tevens op geen enkel moment nog teruggekeerd naar het desbetreffende dorp waaruit u diende te vertrekken, Cumaribo (CGVS, p. 20). U heeft met andere woorden steeds aan alle eisen van de bedreiging, hoe bezwaarlijk ook, voldaan, waardoor Jorman/Fernando geen enkele reden zou hebben om u alsnog doelbewust te viseren. Bovendien dient te worden aangehaald dat u zich na uw verhuis uit Cumaribo, snel opnieuw heeft kunnen settelen in Puerto Lopez. U vond er snel een woning, kon er tevens een goed draaiende yoghurthandel uitbouwen en kwam er niets tekort (CGVS, p. 7, p. 13, p. 21). Gedurende een drietal jaar,

in de periode 2015 tot 2018, leidde u een aangenaam leven in Puerto Lopez zonder ook maar enige indicatie dat Jorman/Fernando u nog steeds in het vizier had.

U zag de man vervolgens voor het eerst terug in het najaar van 2018, nadat hij via een gemeenschappelijke kennis een paar porties van uw yoghurt had besteld (CGVS, p. 13-14, p. 21). Het lijkt echter bijzonder weinig aannemelijk dat de bestelling van de yoghurt, die zou zijn gebeurd via zijn nieuwe gezin en nieuwe buurvrouw, onderdeel was van een gericht plan om u te treffen. Er is geen enkele indicatie dat het in deze niet om een reguliere bestelling zou gaan. Het lijkt met andere woorden bijzonder onwaarschijnlijk dat deze ontmoeting op voorhand werd uitgedacht met als doel u te viseren. Uit uw verklaringen blijkt tevens dat de man pas tijdens jullie confrontatie na de eerste ontmoeting zich realiseerde dat u een bloeiende handelszaak had en bijgevolg het idee kreeg om geld van u te vragen (CGVS, p. 14). Er is geen enkele indicatie dat hij reeds op voorhand op de hoogte was van uw situatie en dus reeds op voorhand wist bij wie hij de yoghurt had besteld. Alles wijst derhalve in de richting van een louter willekeurige ontmoeting, u geeft daarenboven tijdens het persoonlijk onderhoud zelf aan dat het slechts toeval was dat u de man opnieuw bent tegengekomen (CGVS, p. 25).

Bovendien dient te worden opgemerkt dat de ontmoeting met de (ex-)guerrillero in 2018 bezwaarlijk beschouwd kan worden als een daad van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of reële schade zoals beschreven in de definitie van subsidiaire bescherming. Zoals hierboven reeds beschreven, blijkt dat dit treffen een louter toevallige ontmoeting bleek te zijn, die uiteindelijk escaleerde tot een woordenwisseling. Uit niets blijkt echter dat u ten gevolge van dit incident in de toekomst nog enig treffen dient te vrezen. Uit uw verklaringen blijkt namelijk dat het hier in wezen om een éénmalig feit ging, waarvan de gevolgen voor uw persoon beperkt te noemen zijn. Allereerst blijkt u niet in staat te zijn om het incident specifiek te kaderen in de tijd. Zo geeft u aanvankelijk aan dat de bestelling binnenkwam op het einde van de maand september 2018 en dat u de bestelde yoghurts ter plekke bent gaan leveren eind oktober, een volle maand later (CGVS, p. 22). Vervolgens blijkt echter dat u de bestelling en de levering afwerkte op eenzelfde dag, en dat aansluitend diezelfde dag de confrontatie met Jorman/Fernando plaatsvond (CGVS, p. 22). Later geeft u aan dat u na het incident nog een hele maand oktober in Puerto Lopez bleef alvorens naar uw moeder te trekken, wat u deed begin november (CGVS, p. 24). Indien dit incident werkelijk in die mate ingrijpend was en het ervoor zorgde dat u Colombia wilde verlaten, mag het enigszins verbazen dat u moeite heeft om de tijdslijn van de gebeurtenissen duidelijk weer te geven. U bleef bovendien na het incident, zoals hierboven reeds kort aangehaald, nog een volle maand op dezelfde plek wonen zonder ook maar enige aanwijzing dat Jorman/Fernando nog beslist naar u op zoek zou zijn (CGVS, p. 24). In die periode leefde u daarenboven allerm minst discreet, u verkocht een heel aantal van uw spullen en ging nog bij verscheidene personen langs die u geld waren verschuldigd. Ondanks het feit dat de voormalige guerrillero een wekelijkse geldsom van u had geëist en u die nooit had betaald (CGVS, p. 14, p. 23-24, hoorde u in wezen niets meer van de man. Een eenmalige, ogenschijnlijk vrijblijvende vraag naar u bij uw gemeenschappelijke kennis Martha, kan echter niet worden beschouwd als werkelijke dreiging (CGVS, p. 24). Er werd dus in wezen geen enkel gevolg gegeven aan de confrontatie, het bleef bij een ongelukkige eenmalige ontmoeting, voor zover al kan aangenomen worden dat deze plaatsvond. Er dient immers vastgesteld te worden dat u geen enkel objectief verifieerbaar bewijs kunt neerleggen van wat u naar voren schuift als de rechtstreekse aanleiding tot uw vertrek uit Colombia, nl. de ontmoeting met de guerrillero in 2018.

Ook na uw verhuis naar uw moeder die in Alcalá woont, kende u verder geen problemen meer (CGVS, p. 26). U verbleef er nog een tweetal maanden tot uw vertrek uit Colombia, zonder dat er zich daar ook maar enig probleem heeft gesteld. Dat u aangeeft dat u niet in Alcalá kon blijven omdat u denkt dat de man uit Puerto Lopez u ook daar zou komen zoeken, kan door het CGVS op geen enkele manier als aannemelijk worden aanvaard (CGVS, p. 26). Zoals hierboven reeds meerdere malen aangehaald, blijkt uit niets dat het voorgaande incident doelbewust gepland was, het ging om een willekeurig eenmalig feit. Bovendien is er geen enkele indicatie dat u naar aanleiding van deze gebeurtenissen tot op heden en in de toekomst nog enige vrees dient te koesteren. Vanuit die optiek kadert het allerm minst in een logisch geheel dat u in Alcalá niet veilig zou zijn of er geen goed leven zou kunnen uitbouwen. Alcalá bevindt zich op een vijfhonderdtal kilometer van Puerto Lopez, het lijkt bijzonder onwaarschijnlijk dat de man, die niet eens op de hoogte blijkt te zijn van uw vertrek uit Puerto Lopez (CGVS, p. 25-26) en u daar bovendien nooit doelbewust is komen opzoeken, u in Alcalá zou willen vinden. Wanneer u hier tijdens het persoonlijk onderhoud mee wordt geconfronteerd, geeft u aan dat hij zou behoren tot een groep mensen die intelligent is en in staat is om onderzoek te doen naar mensen, en dat hij u in Alcalá snel zou komen zoeken omwille van het geld dat u nooit aan hem betaalde (CGVS, p. 26). Het CGVS kan echter op geen enkele manier genoegen nemen met deze verklaring, die bovendien op niets gebaseerd

lijkt te zijn. Het CGVS benadrukt nogmaals dat het bijzonder onwaarschijnlijk lijkt dat de man, die ook in die resterende maand in Puerto Lopez er niet in geslaagd bleek te zijn om het gevraagde geld te komen innen of daar zelfs maar toe geïnteresseerd leek te zijn, u in Alcala zou kunnen of zou willen terugvinden. Bijgevolg blijft het bij blote beweringen die niet ondersteund worden door bewijsstukken of overtuigende verklaringen.

Volledigheidshalve dient te worden benadrukt dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat een verzoeker om internationale bescherming de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging op grond van de in datzelfde artikel bepaalde criteria niet wil inroepen enerzijds, en uit de bepalingen van artikel 48/4 van de voormelde wet krachtens dewelke ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat de verzoeker om internationale bescherming zich niet onder de bescherming van in casu zijn land van herkomst kan, of wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen anderzijds. De verzoeker om internationale bescherming moet aannemelijk maken dat hij of zij alle redelijke van hem of haar te verwachten mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput. Dit is in casu bij u echter niet het geval. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u zich met betrekking tot de verklaarde problemen met de guerrillero in 2018 in Puerto Lopez nooit tot de Colombiaanse autoriteiten heeft gewend (CGVS, p. 25). Zo diende u nooit klacht in bij de Colombiaanse politie, noch zocht u op enige andere wijze mogelijke hulp en/of bescherming. Angst om aangifte te doen biedt hiertoe geen verschoning, noch kan uw verklaring dat de guerrillero u aanmaande om niet naar de politie te gaan omdat hij daar vrienden had en de klacht bijgevolg nergens toe zou leiden (CGVS, p. 14, p. 23, p. 25), als afdoende worden beschouwd. Bovendien kan worden opgemerkt dat u naar aanleiding van het eerdere incident in 2015, dat plaatsvond in Cumaribo in het departement Vichada, wel bent gaan aankloppen bij de Unidad para las Victimas en er verklaringen aflegde met het doel opgenomen te worden in het nationale slachtofferregister als ontheemde (CGVS, p. 12-13, document 3 in de groene farde van het administratief dossier). Deze aanvraag werd daaropvolgend goedgekeurd, u werd officieel erkend als ontheemde en kon volgens de documenten die u daaromtrent voorlegt, aanspraak maken op toegang tot een reeks beschermingsmaatregelen. Vanuit die optiek mag het verbazen dat u na het eerste incident in 2015 wel in staat bleek te zijn om uzelf kenbaar te maken bij de hierboven vermelde organisatie, maar nooit enige bescherming zocht toen u in 2018 een confrontatie zou hebben gehad met de man. Niet alleen doet dit afbreuk aan uw geloofwaardigheid, u kan derhalve bezwaarlijk ernstig voorhouden dat de autoriteiten in uw land van herkomst niet bij machte of onwillig zouden zijn om met betrekking tot uw problemen op te treden en bescherming te bieden in de zin van artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Omwille van de hierboven opgesomde redenen, meent het CGVS dat u niet kunt aantonen dat er op dit ogenblik, wat u betreft, een actuele en gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of reëel risico op ernstige schade in zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, bestaat.

Uit dit alles blijkt dat het CGVS u niet kan erkennen als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin zijn er redenen om u de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet. U heeft gezien bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een reëel risico bestaat op ernstige schade in het geval u zou terugkeren naar Colombia.

De door u neergelegde bewijsstukken zijn niet bij machte een ander zicht op de bovenstaande appreciatie te werpen. Met betrekking tot het identiteitsdocument dat u voorlegt, namelijk uw paspoort, dient gesteld te worden dat het CGVS uw identiteit in wezen niet betwist. Ook met betrekking tot de vliegtuigtickets stelt het CGVS vast dat het geenszins twijfels dient te plaatsen bij uw reisweg. Als laatste legde u 2 documenten voor waaruit blijkt dat u als ontheemde wordt erkend door de RUV en de Unidad para las Victimas in Colombia naar aanleiding van gebeurtenissen in 2005 en in 2015, niets meer of niets minder. Zoals hierboven reeds uitvoerig beschreven, kan echter uit niets worden afgeleid dat u naar aanleiding van deze gebeurtenissen van weleer nog een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of reële schade zoals beschreven in de definitie van subsidiaire bescherming, dient te koesteren. U was daarna immers perfect in staat om de draad van uw leven weer op te nemen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de COI Focus Republique de Colombia: Situation sécuritaire van juni 2018 blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia" van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Republique de Colombia: Situation sécuritaire van 7 juni 2018, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombie_situation_securitaire_20180607.pdf, en de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 13 november 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_veiligheidssituatie_colombia_20191113.pdf, blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander (regio Catatumbo), Arauca, de Pacific regio (Narino, Cauca, Valle del Cauca, Choco), Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en de zuidelijke grensregio. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 slechts 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen 458 burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld is bijgevolg zeer beperkt in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, namelijk 50 miljoen in 2019 <http://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population/>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, de Pacific regio, Antioquia, Zuid Cordoba en de zuidelijke grensregio afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdadagroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U vroeg om een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud van 25/6/2020. Deze kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud werd u ter kennis gebracht op 26/6/2020. Tot op heden heeft het Commissariaat-generaal geen opmerkingen van u of uw advocaat ontvangen met betrekking tot de inhoud van deze notities. Het Commissariaat-generaal is zich bewust van de moeilijkheden die zich kunnen voordoen en die nog kunnen ontstaan in de context van maatregelen die door de huidige coronavirusepidemie worden gerechtvaardigd. Het Commissariaat-generaal is echter verplicht zo snel mogelijk een beslissing te nemen over uw verzoek om internationale bescherming. Bijgevolg heeft het Commissariaat-generaal, omdat u zich in een situatie van afzondering bevindt die u verhindert zich te laten bijstaan door externe partijen (maatschappelijk werker of andere vertrouwenspersoon, advocaat, tolk, enz.) om eventuele opmerkingen te maken, besloten een beslissing te nemen over uw verzoek om internationale bescherming, maar geen beroep te doen op de toepassing van artikel 57/5quater, § 3, vijfde lid, van de wet van 15 december 1980, om u de mogelijkheid te bieden uw eventuele opmerkingen te maken wanneer dat mogelijk is, en onder betere voorwaarden. U kunt dus alle opmerkingen maken die u nuttig acht in het kader van een eventueel beroep tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In het verzoekschrift wijst verzoekster op artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet en voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, waarbij zij de motieven van de bestreden beslissing poogt te weerleggen.

Zij stelt dat de algemene veiligheidssituatie in Colombia te wensen overlaat en citeert uit “*Colombia 2020 Crime & Safety Report*” van de Overseas Security Advisory Council, Bureau of Diplomatic Security, US Department of State van 13 maart 2020, dat zij bij het verzoekschrift voegt (stuk 2).

Verzoekster vraagt derhalve in hoofddeorde om haar als vluchteling te erkennen, minstens dat haar de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend.

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift volgende stukken:

- “*Colombia 2020 Crime & Safety Report*” van de Overseas Security Advisory Council, Bureau of Diplomatic Security, US Department of State van 13 maart 2020: <https://www.osac.gov/Country/Colombia/Content/Detail/Report/622173b0-546e-495e-a7e2-1830c05895e9> (stuk 2)
- een internetartikel in het Spaans opgesteld zonder vertaling van 29 mei 2017 (stuk 3)
- een artikel van juli 2017 in het Spaans opgesteld (ongenummerd).

2.2.2. Per drager brengt verwerende partij op 21 januari 2021 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota bij waarin zij refereert aan de COI Focus “*Colombia: veiligheidssituatie*” van 27 juli 2020.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;

d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;

e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.3.1. Verzoekster vreest bij een terugkeer naar Colombia vergelding van een guerrillero, die het haar kwalijk nam dat ze indertijd zijn vriendin aanraade om de Farc te verlaten en die geld had gevraagd omwille van haar bloeiende handelszaak.

In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij naar aanleiding van twee geïsoleerde incidenten met dezelfde persoon in de toekomst vervolging dient te vrezen in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) of b) van de Vreemdelingenwet omdat (i) het eerste incident –de confrontatie met de guerrillero in Cumaribo in 2015- in wezen een op zichzelf staand geval is, verzoekster verliet het dorp zoals hij gevraagd had zodat deze man geen enkele reden had om verzoekster nog doelbewust te viseren, daarna kon zij zich snel opnieuw settelen in Puerto Lopez en had ze daar een goed leven (ii) in het najaar van 2018 zag ze deze persoon terug maar dit was een louter willekeurige ontmoeting, het was toeval dat ze deze man opnieuw tegenkwam en niets wijst erop dat hij een gericht plan had om haar te treffen (iii) deze toevallige ontmoeting in 2018 kan niet beschouwd worden als een daad van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of reële schade zoals beschreven in de definitie van subsidiaire bescherming gezien (1) verzoekster dit incident niet specifiek kan kaderen in de tijd (2) ze aangeeft dat ze na het incident nog de hele maand oktober in Puerto Lopez verbleef zonder problemen en zonder discreet te zijn (iv) verzoekster na haar verhuis naar haar moeder in Alcalá, waar ze nog gedurende twee maanden verbleef, geen verdere problemen meer kende, dat deze man haar daar zou komen zoeken omwille van het geld dat ze nooit aan hem betaalde, is op niets gebaseerd en is bijzonder onwaarschijnlijk (v) internationale bescherming kan slechts worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming, verzoekster heeft de van haar te verwachten mogelijkheden tot bescherming niet uitgeput, ze heeft zich nooit tot de Colombiaanse autoriteiten gericht aangaande het probleem met de guerrillero, angst om aangifte te doen biedt geen verschoning en bovendien heeft verzoekster zich inzake het incident van 2015 wel gericht tot de Unidad para las Víctimas om opgenomen te worden in het nationaal slachtofferregister als ontheemde. Dat ze voor het tweede incident nooit enige bescherming zocht, doet afbreuk aan haar geloofwaardigheid zodat ze niet kan voorhouden dat de autoriteiten van haar land niet bij machte of onwillig zouden zijn om haar bescherming te bieden (vi) de bewijsstukken die verzoekster voorlegt werpen geen ander zicht op bovenstaande appreciatie. Al deze motieven worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

2.3.3.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in

rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.3.3. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij in de toekomst vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming dient te vrezen.

De Raad stelt vast dat verzoekster in haar verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij evenwel om onderstaande redenen in gebreke blijft.

2.3.3.3.1. Inzake het incident van 2015 stelt verzoekster dat zij inderdaad in Puerto Lopez had kunnen verder leven had zij deze man niet ontmoet, om het risico op vervolging te kunnen inschatten is het belangrijk om rekening te houden met wat zich in het verleden tussen verzoekster en deze persoon heeft afgespeeld. Dit betreft volgend motief:

“Om te beginnen kan worden opgemerkt dat het eerste incident, de confrontatie met de guerrillero in Cumaribo in het jaar 2015, in wezen een op zichzelf staand geval is. Jorman/Fernando kwam uw zaak binnen en bedreigde u naar aanleiding van het advies dat u gegeven had aan zijn vriendin, namelijk dat u meende dat het voor haar beter zou zijn om de groepering te verlaten (CGVS, p. 13, p. 18). De man zou u vervolgens zeer duidelijk hebben gemaakt dat u zich niet diende bezig te houden met dergelijke zaken en het dorp binnen de vierentwintig uur moest verlaten, hetgeen u bijgevolg nog diezelfde nacht deed. U heeft nadien op geen enkele manier nog contact gehad met Nancy, nooit meer iets van haar gehoord en haar nooit meer gesproken of gezien (CGVS, p. 18). U bent daarenboven tevens op geen enkel moment nog teruggekeerd naar het desbetreffende dorp waaruit u diende te vertrekken, Cumaribo (CGVS, p. 20). U heeft met andere woorden steeds aan alle eisen van de bedreiging, hoe bezwaarlijk ook, voldaan, waardoor Jorman/Fernando geen enkele reden zou hebben om u alsnog doelbewust te viseren. Bovendien dient te worden aangehaald dat u zich na uw verhuis uit Cumaribo, snel opnieuw heeft kunnen settelen in Puerto Lopez. U vond er snel een woning, kon er tevens een goed draaiende yoghurthandel uitbouwen en kwam er niets tekort (CGVS, p. 7, p. 13, p. 21). Gedurende een drietal jaar, in de periode 2015 tot 2018, leidde u een aangenaam leven in Puerto Lopez zonder ook maar enige indicatie dat Jorman/Fernando u nog steeds in het vizier had.”

Door te verwijzen naar het feit wat er zich in het verleden heeft afgespeeld, concretiseert verzoekster niet dat het motief over dit incident niet pertinent zou zijn. Uit verzoeksters verklaringen blijkt niet dat zij deze guerrillero voor 2015 al gezien had en in het verzoekschrift verduidelijkt zij dit niet, zodat verzoeksters bewering feitelijke grondslag mist.

2.3.3.3.2. Inzake de tweede ontmoeting met deze man in 2018 erkent verzoekster dat het gaat om een toevallige ontmoeting, maar dat dit niet wegneemt dat hierdoor de oude vete tussen verzoekster en deze man nieuw leven werd ingeblazen. Door te bevestigen dat het om een louter toevallige ontmoeting ging, doet verzoekster geen afbreuk aan volgend motief:

“U zag de man vervolgens voor het eerst terug in het najaar van 2018, nadat hij via een gemeenschappelijke kennis een paar porties van uw yoghurt had besteld (CGVS, p. 13-14, p. 21). Het lijkt echter bijzonder weinig aannemelijk dat de bestelling van de yoghurt, die zou zijn gebeurd via zijn nieuwe gezin en nieuwe buurvrouw, onderdeel was van een gericht plan om u te treffen. Er is geen enkele indicatie dat het in deze niet om een reguliere bestelling zou gaan. Het lijkt met andere woorden bijzonder onwaarschijnlijk dat deze ontmoeting op voorhand werd uitgedacht met als doel u te viseren. Uit uw verklaringen blijkt tevens dat de man pas tijdens jullie confrontatie na de eerste ontmoeting zich realiseerde dat u een bloeiende handelszaak had en bijgevolg het idee kreeg om geld van u te vragen (CGVS, p. 14). Er is geen enkele indicatie dat hij reeds op voorhand op de hoogte was van uw situatie en dus reeds op voorhand wist bij wie hij de yoghurt had besteld. Alles wijst derhalve in de richting van een louter willekeurige ontmoeting, u geeft daarenboven tijdens het persoonlijk onderhoud zelf aan dat het slechts toeval was dat u de man opnieuw bent tegengekomen (CGVS, p. 25).”

2.3.3.3.3. Inzake de tweede ontmoeting en de vaststelling dat de gevolgen daarvan voor verzoekster beperkt bleven, stelt verzoekster dat deze man geëist had dat zij hem wekelijks geld zou geven, dat het feit dat zij vertrokken is vooraleer het tot een echte confrontatie kwam, niet betekent dat er nooit een confrontatie zou zijn gekomen, dat hij al had gevraagd aan zijn buurvrouw waar verzoekster woonde en

dat het adres van haar zaak makkelijk te achterhalen viel. In dit verband wordt opgemerkt dat verzoekster geheel voorbijgaat aan het motief in de bestreden beslissing dat zij nog een volle maand op dezelfde plek bleef wonen zonder enige aanwijzing dat deze man naar haar op zoek zou zijn: verzoekster leeft allerm minst discreet, ze verkocht een deel van haar spullen, ze ging bij verschillende personen langs die haar nog geld verschuldigd waren, ze hoorde niets meer van hem terwijl hij een wekelijkse geldsom van haar had geëist en zij deze nooit had betaald, een eenmalige vraag van hem inzake verzoekster bij een gemeenschappelijke kennis, kan niet worden beschouwd als een werkelijke dreiging. Deze vaststellingen steunen op de verklaringen van verzoekster (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 23 -24). Door louter te herhalen dat hij van haar een wekelijkse geldsom had geëist en naar verzoeksters adres had geïnformeerd, bevestigt verzoekster haar verklaringen maar laat ze de appreciatie van de commissaris-generaal hierover ongemoeid. Volledigheidshalve wordt ook verwezen naar punt 2.3.3.3.5. van dit arrest.

De Raad sluit zich erbij aan dat de ontmoeting met de (ex-)guerrillero in 2018 een toevallige ontmoeting was, dat de gevolgen hiervan voor verzoekster beperkt bleven en dat ze daarna nog een volle maand op dezelfde plek kon blijven wonen zonder enig probleem en zonder zich te verbergen, zodat deze ontmoeting niet kan worden beschouwd als een daad van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als reële schade zoals beschreven in de definitie van subsidiaire bescherming.

2.3.3.3.4. Inzake het niet specifiek kunnen kaderen van dit incident in de tijd, verduidelijkt verzoekster dat het vermoedelijk om een vergissing gaat. Ze benadrukt dat er nog geen 24 uren waren verstreken tussen het moment waarop haar klant de bestelling plaatste en de levering bij Fernando/Jorman. De Raad merkt op dit motief bijkomstig is en niet determinerend. Kritiek op dit overtollig motief kan dan ook niet leiden tot hervorming van de bestreden beslissing.

2.3.3.3.5. Verzoekster gaat vervolgens in op het motief dat zij nog een maand in Puerto Lopez kon blijven en twee maanden in Alcala zonder bijzondere maatregelen te nemen. Verzoekster beklemtoont dat ze wel zoveel mogelijk voorzorgsmaatregelen nam, zo ging ze niet naar openbare plaatsen en probeerde ze te vermijden dat ze alleen op pad was, dit neemt niet weg dat ze de hele periode vreesde voor haar leven en voor een eventueel bezoek van de guerrillero.

De commissaris-generaal motiveert in dit verband het volgende:

“U bleef bovendien na het incident, zoals hierboven reeds kort aangehaald, nog een volle maand op dezelfde plek wonen zonder ook maar enige aanwijzing dat Jorman/Fernando nog beslist naar u op zoek zou zijn (CGVS, p. 24). In die periode leefde u daarenboven allerm minst discreet, u verkocht een heel aantal van uw spullen en ging nog bij verscheidene personen langs die u geld waren verschuldigd. Ondanks het feit dat de voormalige guerrillero een wekelijkse geldsom van u had geëist en u die nooit had betaald (CGVS, p. 14, p. 23-24, hoorde u in wezen niets meer van de man. Een eenmalige, ogenschijnlijk vrijblijvende vraag naar u bij uw gemeenschappelijke kennis Martha, kan echter niet worden beschouwd als werkelijke dreiging (CGVS, p. 24). Er werd dus in wezen geen enkel gevolg gegeven aan de confrontatie, het bleef bij een ongelukkige eenmalige ontmoeting, voor zover al kan aangenomen worden dat deze plaatsvond. Er dient immers vastgesteld te worden dat u geen enkel objectief verifieerbaar bewijs kunt neerleggen van wat u naar voren schuift als de rechtstreekse aanleiding tot uw vertrek uit Colombia, nl. de ontmoeting met de guerrillero in 2018.

Ook na uw verhuis naar uw moeder die in Alcala woont, kende u verder geen problemen meer (CGVS, p. 26). U verbleef er nog een tweetal maanden tot uw vertrek uit Colombia, zonder dat er zich daar ook maar enig probleem heeft gesteld. Dat u aangeeft dat u niet in Alcala kon blijven omdat u denkt dat de man uit Puerto Lopez u ook daar zou komen zoeken, kan door het CGVS op geen enkele manier als aannemelijk worden aanvaard (CGVS, p. 26). Zoals hierboven reeds meerdere malen aangehaald, blijkt uit niets dat het voorgaande incident doelbewust gepland was, het ging om een willekeurig eenmalig feit. Bovendien is er geen enkele indicatie dat u naar aanleiding van deze gebeurtenissen tot op heden en in de toekomst nog enige vrees dient te koesteren. Vanuit die optiek kadert het allerm minst in een logisch geheel dat u in Alcala niet veilig zou zijn of er geen goed leven zou kunnen uitbouwen. Alcala bevindt zich op een vijfhonderdtal kilometer van Puerto Lopez, het lijkt bijzonder onwaarschijnlijk dat de man, die niet eens op de hoogte blijkt te zijn van uw vertrek uit Puerto Lopez (CGVS, p. 25-26) en u daar bovendien nooit doelbewust is komen opzoeken, u in Alcala zou willen vinden. Wanneer u hier tijdens het persoonlijk onderhoud mee wordt geconfronteerd, geeft u aan dat hij zou behoren tot een groep mensen die intelligent is en in staat is om onderzoek te doen naar mensen, en dat hij u in Alcala snel zou komen zoeken omwille van het geld dat u nooit aan hem betaalde (CGVS, p. 26). Het CGVS kan echter op geen enkele manier genoegen nemen met deze verklaring, die bovendien op niets gebaseerd

lijkt te zijn. Het CGVS benadrukt nogmaals dat het bijzonder onwaarschijnlijk lijkt dat de man, die ook in die resterende maand in Puerto Lopez er niet in geslaagd bleek te zijn om het gevraagde geld te komen innen of daar zelfs maar toe geïnteresseerd leek te zijn, u in Alcala zou kunnen of zou willen terugvinden. Bijgevolg blijft het bij blote beweringen die niet ondersteund worden door bewijsstukken of overtuigende verklaringen.”

Door louter te stellen dat “zij zo veel mogelijk voorzorgsmaatregelen” nam, doet verzoekster geen afbreuk aan deze motieven, die steunen op verzoeksters verklaringen:

“Hoe lang bent u dan in Puerto Lopez nog gebleven na de confrontatie?

Ik ben er enkel nog gebleven om wat zaken te regelen. Ik verkocht wat spullen, ik vertelde mijn klanten dat ik ze geen yoghurt meer kon verkopen want dat ik vertrok. Ik ging nog wat geld ophalen van yoghurts die nog niet betaald waren. Dus begin november vertrok ik. (...)

Heeft u ooit geld betaald aan die guerillero?

Neen.

(...)

In Puerto Lopez nog in oktober om het geld op te halen dat me verschuldigd was en om de spullen te verkopen. En in november vertrok ik.

Dus een dikke maand als ik dan tel?

Een hele maand, waarin ik dingen verkocht en me geld ging ophalen dat men mij verschuldigd was.”

(notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 24)

“Waar woonde u dan in Alcala?

In het huis van mijn mama.

Hoe lang heeft u daar nog gewoond?

Ik ben er enkel geweest in november toen ik er aankwam. Dan in december om het paspoort enzo te regelen. Tot de dag dat ik er vertrok ben ik er geweest.

Dus twee maanden eigenlijk?

Ja.

En wat deed u daar, had u een bezigheid?

Neen, gewoon samen met mijn mama en mijn dochter. Ik was bij hen om te wachten tot mijn vlucht vertrok.”

(notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 25)

Uit verzoeksters verklaringen blijkt niet dat zij gesproken heeft over het nemen van voorzorgsmaatregelen in de periode na het incident. Integendeel, zij verkocht spullen, ze had nog contact met haar klanten, ze ging nog geld ophalen van yoghurts die nog niet betaald waren. De Raad volgt de commissaris-generaal dat verzoekster zonder enig probleem en zonder discreet te leven nog een maand in Puerto Lopez kon verblijven en daarna nog twee maanden bij haar moeder in Alcala, waaruit kan worden afgeleid dat dit incident een eenmalig feit betrof waarvan de gevolgen voor verzoekster beperkt bleven. Door louter plots te stellen dat ze toch voorzorgsmaatregelen nam, doet verzoekster geen afbreuk aan deze motieven.

2.3.3.3.6. Ten slotte uit verzoekster kritiek op het motief dat zij zich niet tot de Colombiaanse autoriteiten heeft gericht. Zij stelt dat de politie machteloos staat tegenover de guerrilla, die trouwens geïnfiltreerd zijn binnen de politie waardoor men door een aangifte enkel het risico op vervolging verhoogt. Ook Jorman/Fernando had aangegeven kennis te hebben binnen het politiekorps zodat het niet mag verbazen dat verzoekster geen aangifte ging doen.

De commissaris-generaal motiveert in dit verband:

“Volledigheidshalve dient te worden benadrukt dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat een verzoeker om internationale bescherming de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging op grond van de in datzelfde artikel bepaalde criteria niet wil inroepen enerzijds, en uit de bepalingen van artikel 48/4 van de voormelde wet krachtens dewelke ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat de verzoeker om internationale bescherming zich niet onder de bescherming van in casu zijn land van herkomst kan, of wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen anderzijds. De verzoeker om internationale bescherming moet aannemelijk maken dat hij of zij alle redelijke van hem of haar te verwachten mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput. Dit is in casu bij u echter niet het geval. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u zich met betrekking tot de verklaarde problemen met de guerillero in

2018 in Puerto Lopez nooit tot de Colombiaanse autoriteiten heeft gewend (CGVS, p. 25). Zo diende u nooit klacht in bij de Colombiaanse politie, noch zocht u op enige andere wijze mogelijke hulp en/of bescherming. Angst om aangifte te doen biedt hiertoe geen verschoning, noch kan uw verklaring dat de guerrillero u aanmaande om niet naar de politie te gaan omdat hij daar vrienden had en de klacht bijgevolg nergens toe zou leiden (CGVS, p. 14, p. 23, p. 25), als afdoende worden beschouwd. Bovendien kan worden opgemerkt dat u naar aanleiding van het eerdere incident in 2015, dat plaatsvond in Cumaribo in het departement Vichada, wel bent gaan aankloppen bij de Unidad para las Victimas en er verklaringen aflegde met het doel opgenomen te worden in het nationale slachtofferregister als ontheemde (CGVS, p. 12-13, document 3 in de groene farde van het administratief dossier). Deze aanvraag werd daaropvolgend goedgekeurd, u werd officieel erkend als ontheemde en kon volgens de documenten die u daaromtrent voorlegt, aanspraak maken op toegang tot een reeks beschermingsmaatregelen. Vanuit die optiek mag het verbazen dat u na het eerste incident in 2015 wel in staat bleek te zijn om uzelf kenbaar te maken bij de hierboven vermelde organisatie, maar nooit enige bescherming zocht toen u in 2018 een confrontatie zou hebben gehad met de man. Niet alleen doet dit afbreuk aan uw geloofwaardigheid, u kan derhalve bezwaarlijk ernstig voorhouden dat de autoriteiten in uw land van herkomst niet bij machte of onwillig zouden zijn om met betrekking tot uw problemen op te treden en bescherming te bieden in de zin van artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet.”

De Raad volgt in deze de commissaris-generaal. Na het eerste incident in 2015 bleek verzoekster wel in staat om zich te richten tot de *Unidad para las Victimas* en er verklaringen af te leggen met het doel opgenomen te worden in het nationale slachtofferregister als ontheemde, wat ook gebeurd is. Gezien verzoekster al ervaring had met het zich laten registreren als slachtoffer, is het weinig aannemelijk dat zij zich niet tot de politie zou willen richten. De guerrillero had inderdaad aan verzoekster gezegd dat het zijn vrienden waren in Puerto Lopez dus dat haar aanklacht niets waard zou zijn (notities persoonlijk onderhoud, p. 25). Dat haar aanklacht echter niets waard zou zijn, wil nog niet zeggen dat zij extra vervolging zou moeten vrezen als ze klacht zou indienen. De Raad sluit zich erbij aan dat het niet indienen van een klacht *in casu* afbreuk doet aan verzoeksters geloofwaardigheid en dat ze niet kan voorhouden dat de autoriteiten in Colombia niet bij machte waren of onwillig om inzake haar problemen op te treden en haar bescherming te bieden.

2.3.3.4. Verzoekster beperkt zich tot het louter herhalen van een aantal eerder afgelegde en ongeloofwaardig, dan wel onvoldoende zwaarwichtig bevonden verklaringen, het volharden in de door haar uiteengezette asielmotieven, het uiten van blote beweringen, het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal en het minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen, wat bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoekster dan ook niet vermag de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing te ontkrachten.

2.3.3.5. De Raad stelt voorts vast dat verzoekster geen verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door haar voorgelegde documenten, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die worden toegelicht in de bestreden beslissing, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door haar voorgehouden vrees voor vervolging.

2.3.3.6. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoeksters vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Inzake haar profiel als intern ontheemde persoon in Colombia, merkt de Raad volledigheidshalve op dat een loutere verwijzing naar een bepaald profiel zonder een concreet verband aan te tonen met haar individuele en persoonlijke situatie niet volstaat om aan te tonen dat zij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Mede gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid en onaannemelijkheid van het incident met de guerrillero in 2018, haalde verzoekster bovendien geen concrete, ernstige en geloofwaardige problemen aan verbonden aan haar profiel als intern ontheemde. Verzoekster toont dan ook geenszins *in concreto* aan dat zij omwille van haar profiel als intern ontheemde bij een terugkeer naar Colombia een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie moet hebben of het risico loopt op reële schade zoals beschreven in de definitie van subsidiaire bescherming.

Bovenstaande vaststellingen volstaan voor de Raad om te concluderen dat voor verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoekster geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat zij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

2.3.4.2. In zoverre verzoekster zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd werd dat hieraan geen geloof kan worden gehecht.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoekster maakte immers doorheen haar opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Colombia zou hebben gekend.

2.3.4.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij terugkeert naar zijn land van herkomst, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Uit de informatie waaraan gerefereerd wordt in de bestreden beslissing blijkt dat de situatie in Colombia grondig is gewijzigd na de ondertekening op 24 november 2016 van de vredesovereenkomst tussen de regering van president Santos en de *Fuerzas armadas revolucionarias de Colombia - Ejército popular* (FARC-EP) die de 50-jarige burgeroorlog beëindigde. Uit diezelfde informatie blijkt eveneens dat de onderhandelingen voor het vredesproces met de *Ejército de liberación nacional* (ELN), de tweede grootste rebellengroepering, die aanvingen op 7 februari 2017, echter niet hebben geleid tot een staakt-het-vuren. Het intern gewapend conflict met de ELN blijft voortduren. Daarnaast vinden er nog steeds confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden worden ingepalmd door andere groeperingen, zoals de ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw zijn uitgebreid.

Gelet op de beschikbare landeninformatie wordt niet betwist dat er in Colombia een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich echter niet uit over het hele land, maar speelt zich af in bepaalde departementen. Zowel uit de *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia”* van UNHCR van september 2015, als de COI Focus *“République de Colombia: Situation sécuritaire”* van 7 juni 2018 en de COI Focus *“Colombia: veiligheidssituatie”* van 13 november 2019, komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn en dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Verwerende partij zet in haar aanvullende nota op basis van de meest recente landeninformatie, namelijk de COI Focus *“Colombia: veiligheidssituatie”* van 27 juli 2020 het volgende uiteen over de veiligheidssituatie in Colombia:

“Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Narino, Cauca, Valle del Cauca, Choco, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Uit de meest recente cijfers blijkt dat ook gedurende de periode van 1 december 2019 tot 1 juni 2020 het gewapend geweld zich voornamelijk afspeelt tussen de verschillende gewapende groeperingen onderling of de gewapende groeperingen en de militairen of politie. Het gaat om 260 incidenten waarvan bij 26 incidenten een beperkt aantal burgerslachtoffers viel. Gedurende deze referentieperiode vonden de meeste incidenten plaats in Cauca, Antioquia, Norte de Santander, Valle del Cauca en Narino. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt dat het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld de afgelopen jaren zeer beperkt blijft in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, dat in 2020 bijna 51 miljoen bedraagt <https://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, Narino, Cauca, Valle del Cauca, Choco, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard."

Verzoekster verwijst in het verzoekschrift naar de algemene veiligheidssituatie in Colombia en citeert uit "Colombia 2020 Crime & Safety Report" van de Overseas Security Advisory Council, Bureau of Diplomatic Security, US Department of State van 13 maart 2020, maar hiermee toont zij niet aan dat bovenstaande analyse van de commissaris-generaal, die steunt op meer recente informatie, niet langer actueel of correct zou zijn.

De overige landeninformatie die verzoekster bij het verzoekschrift voegt, is opgesteld in het Spaans en er wordt geen vertaling bijgevoegd, waardoor deze stukken overeenkomstig artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het Procedurereglement van de Raad) niet in overweging worden genomen.

Verzoekster is afkomstig uit de provincie Valle del Cauca. Gelet op de voorgaande analyse, besluit de Raad dat in Valle del Cauca actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke verzoeker bij terugkeer naar deze regio van herkomst louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Het aantal burgerslachtoffers ten gevolge van het willekeurig geweld blijkt immers zeer beperkt.

Verzoekster verwijst in haar verzoekschrift slechts naar informatie waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissing maar brengt hiermee geen afdoende concrete, objectieve informatie bij die voorgaande appreciatie kan ombuigen. De door verzoekster in het verzoekschrift aangehaalde informatie is immers verouderd of ligt in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Colombia, en met name Valle del Cauca, is gesteund.

Bovenstaande neemt niet weg dat de veiligheidssituatie in Valle del Cauca ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus.

Bijgevolg rijst, in overeenstemming met wat in het arrest Elgafaji van het Hof van Justitie wordt gesteld, de vraag of verzoekster persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Valle del Cauca voor haar dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat zij bij een terugkeer naar deze regio een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van haar leven of persoon.

De Raad stelt hierbij vast dat verzoekster nalaat het bewijs te leveren dat zij specifiek wordt geraakt, om redenen die te maken hebben met haar persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Valle del Cauca. Evenmin beschikt de Raad over elementen die erop wijzen dat er in verzoeksters hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat zij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Verzoekster is afkomstig uit Alcala, een gemeente van Valle del Cauca. De Raad wijst erop dat uit voorgaande analyse kan worden besloten dat er in Alcala geen sprake is van een gewapend conflict. Het geweld wordt in Valle del Cauca daarentegen gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit en is doelgericht van aard, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit geweld kadert dan ook niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Verzoekster brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn. Bij gebrek aan een gewapend conflict in de gemeente Alcala, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

Gelet op het voormelde, toont verzoekster niet aan dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.3.4.4. Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.6. Waar verzoekster zou vragen om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekster echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet hersteld kan worden, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee februari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET